

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในแนวคิดของโกลเซน ที่มีต่อความวิตกกังวลในผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี โดยใช้วิธีการวิจัยแบบมีกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control group design)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี ที่มาเข้ารับการรักษาจากแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ตามที่แพทย์นัดหมาย จำนวน 18 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยกลุ่มตัวอย่าง ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. แพทย์วินิจฉัยแน่ชัดว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี และยังไม่มีอาการของโรคเอดส์
2. อายุระหว่าง 15-50 ปี
3. มีการศึกษาระดับประถมศึกษาขึ้นไป สามารถอ่านออกเขียนได้
4. มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 18 คน นำมาสุ่มตัวอย่างแบบง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน

กลุ่มทดลองมีสมาชิกเป็นเพศชาย 6 คน เพศหญิง 2 คน มีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 45 ปี สมาชิกมีระดับการศึกษาต่ำสุดอยู่ในระดับประถมศึกษา จำนวน 4 คน ระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 4 คน มีสมาชิกรับราชการ 1 คน อาชีพรับจ้าง 2 คน ประกอบกิจการส่วนตัว 1 คน และไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) 4 คน

กลุ่มควบคุมมีสมาชิกเป็นเพศชาย 9 คน เพศหญิง 1 คน มีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 40 ปี สมาชิกมีระดับการศึกษาต่ำสุดอยู่ในระดับประถมศึกษาจำนวน 4 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

5 คน การศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี 1 คน ในด้านอาชีพมีสมาชิกบริหารราชการ 1 คน ประกอบ
กิจกรรมส่วนตัว 3 คน รับจ้าง 2 คน ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) 4 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบวัดความวิตกกังวล STAI (State-Trait Anxiety Inventory) ของ สปีลเบอร์เกอร์ แบบวัดแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เรียกว่า X-I เป็นการวัดความวิตกกังวลที่มีต่อสภาพการณ์ (State Anxiety) เป็นการวัดความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กำลังก่อให้เกิดความวิตกกังวลในขณะนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้กำหนดให้ การรับรู้การคิดเชื่อ เอช ไอ วี เป็นสถานการณ์ที่ผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการคิดเชื่อ เอช ไอ วี กำลังเผชิญอยู่

ลักษณะของแบบวัด เป็นแบบสอบที่ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึง ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล จำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็นข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิตาน 10 ข้อ และข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ 10 ข้อ

วิธีการตอบแบบวัด เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ (1) ไม่เลย (2) มีบ้าง (3) ค่อนข้างมาก (4) มากที่สุด ผู้ตอบจะต้องพิจารณาว่าข้อความในแต่ละข้อความตรงกับความรู้สึกของตนมากน้อยเพียงใด

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิตาน ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบลงในช่อง ไม่เลย ให้คะแนน 4

ถ้าตอบลงในช่อง มีบ้าง ให้คะแนน 3

ถ้าตอบลงในช่อง ค่อนข้างมาก ให้คะแนน 2

ถ้าตอบลงในช่อง มากที่สุด ให้คะแนน 1

ข้อความหมายเชิงนิมิตาน มี 10 ข้อ ได้แก่ข้อ 1 2 5 8 10 11 15 16 19 20

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบลงในช่อง ไม่เลย ให้คะแนน 1

ถ้าตอบลงในช่อง มีบ้าง ให้คะแนน 2

ถ้าตอบลงในช่อง ค่อนข้างมาก ให้คะแนน 3

ถ้าตอบลงในช่อง มากที่สุด ให้คะแนน 4

ข้อความหมายเชิงนิเสธ มี 10 ข้อ ได้แก่ข้อ 3 4 6 7 9 12 13 14 17 18

ตอนที่สอง เรียกว่า X-II เป็นการวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว (Trait Anxiety) เป็นการวัดความวิตกกังวลที่มีเป็นประจำในบุคคล ซึ่งเป็นการประเมินระดับความรู้สึกของตนเอง ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป

ลักษณะของแบบวัด เป็นแบบวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลจำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็นข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ 8 ข้อ และข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ 12 ข้อ

วิธีการตอบแบบวัด เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับคือ (1) ไม่มีเลย (2) บางครั้ง (3) บ่อย ๆ (4) เสมอ ผู้ตอบต้องพิจารณาว่าข้อความในแต่ละข้อความตรงกับความรู้สึกของตนมากน้อยเพียงใด

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบลงในช่อง ไม่มีเลย ให้คะแนน 4

ถ้าตอบลงในช่อง บางครั้ง ให้คะแนน 3

ถ้าตอบลงในช่อง บ่อย ๆ ให้คะแนน 2

ถ้าตอบลงในช่อง เสมอ ให้คะแนน 1

ข้อความหมายเชิงนิเสธ ได้แก่ ข้อ 21, 24, 26, 27, 30, 33, 36, 39

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบลงในช่อง ไม่มีเลย ให้คะแนน 1

ถ้าตอบลงในช่อง บางครั้ง ให้คะแนน 2

ถ้าตอบลงในช่อง บ่อย ๆ ให้คะแนน 3

ถ้าตอบลงในช่อง เสมอ ให้คะแนน 4

ข้อความหมายเชิงนิเสธ ได้แก่ข้อ 22, 23, 25, 28, 29, 31, 32, 34, 35, 37, 38, 40

แต่ละตอน มีค่าสูงสุด 80 คะแนน ต่ำสุด 20 คะแนน คะแนนต่ำ แสดงว่ามีความวิตก

กังวลน้อย และคะแนนสูงแสดงว่ามีความวิตกกังวลมาก

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แบบวัดเฉพาะตอนที่ 1 เนื่องจากต้องการวัดความวิตกกังวลต่อสถานการณ์เฉพาะที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ซึ่งหมายถึงสภาวะการติดเชื่อ เอช ไอ วี คุกคามของเครื่องมือ

สปีลเบิร์กเกอร์ และคณะ (Spieldberger, Gorsuch, Lushene, 1970: 8-11) รายงานการตรวจสอบความเที่ยงตรง และความแม่นยำไว้ดังนี้
ค่าความเที่ยง (Reliability)

1. การทดสอบซ้ำ สปีลเบิร์กเกอร์และคณะ ทำการทดสอบซ้ำในนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ทำการทดสอบ 3 ครั้ง ระยะเวลาทดสอบห่างจากครั้งแรก 20 วัน และ 104 วัน ตามลำดับ ผลพบว่า แบบวัดความวิตกกังวลแบบเทรท (A-Trait scale) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา 0.73 ถึง 0.86 ส่วนแบบวัดความวิตกกังวลแบบสเตท (A-State scale) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา 0.16 ถึง 0.54 สปีลเบิร์กเกอร์ ให้ความเห็นว่า ความวิตกกังวลนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหากมีเหตุการณ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นภายในระยะเวลาที่ทดสอบก็จะพบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ก็ จะสูงขึ้นด้วย

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ของแบบวัด โดยวิธีทดสอบซ้ำ ในนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระยะเวลา แบบวัด	1 ชั่วโมง		20 วัน		104 วัน	
	N	r	N	r	N	r
A-Trait						
นักศึกษาชาย	88	0.84	38	0.86	25	0.73
นักศึกษาหญิง	109	0.76	75	0.76	22	0.77
A-State						
นักศึกษาชาย	88	0.33	38	0.54	25	0.33
นักศึกษาหญิง	109	0.16	75	0.27	22	0.31

ที่มา: Spieldberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual. California: Consulting Psychologists, 1967: 9.

2. การหาค่าคงที่ภายใน (Internal consistency) สปีลเบอร์เกอร์และคณะ ได้หาค่าคงที่ภายในของแบบวัด โดยทดลองใช้กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยฟลอริดา แยกเป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 นักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ และนักเรียนมัธยม โรงเรียนลองบีช นิวยอร์ก โดย คำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของแบบวัด STAI ในนักเรียนมัธยม และในนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ชั้นปีต่างๆ

ค่าสถิติ	นักศึกษาปีที่ 1 N = 976		นักศึกษาชั้นชั้นปีอื่น ๆ N = 484		นักเรียนมัธยมศึกษา N = 377	
	ชาย N=332	หญิง N = 644	ชาย N = 253	หญิง N=231	ชาย N =190	หญิง N = 187
A-Trait						
Mean	38.07	38.22	37.68	38.25	39.37	41.61
S.D.	8.20	8.20	9.69	9.14	9.40	11.29
Alpha	0.86	0.86	0.90	0.89	0.89	0.92
A-State						
Mean	40.01	39.39	36.35	35.12	36.99	37.57
S.D.	7.85	8.62	9.25	9.67	9.07	11.76
Alpha	0.83	0.86	0.89	0.89	0.86	0.92

ที่มา: Spieldberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual.
California: Consulting Psychologists, 1967: 8.

นอกจากนี้สปีลเบอร์เกอร์และคณะ ได้นำแบบวัดนี้ไปใช้ในผู้ป่วยในโรงพยาบาล และนักโทษชาย ได้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบวัด STAI A-Trait และ STAI A-State ในผู้ป่วยศัลยศาสตร์ อายุรศาสตร์ และนักโทษชาย

ประเภทของผู้ป่วย	จำนวน (คน)	A-Trait		A-State	
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ผู้ป่วยจิตประสาท	461	46.62	12.41	47.74	13.24
ซึมเศร้า	28	53.43	12.91	54.43	13.02
วิตกกังวลเกินเหตุ	60	48.08	10.65	49.02	13.02
จิตเภท	161	45.72	12.37	45.70	13.44
สมองบางส่วนถูกทำลาย	31	44.64	11.20	46.94	13.41
บุคลิกภาพเบี่ยงเบน	22	40.32	13.06	40.54	14.27
ผู้ป่วยอายุรศาสตร์-ศัลยศาสตร์	161	41.92	12.70	42.38	13.79
มีมีอาการทางจิต	34	44.62	14.12	42.35	15.66
ไม่มีอาการทางจิต	110	41.33	12.55	42.68	13.76
นักโทษชาย	212	44.64	10.47	45.96	11.04

ที่มา: Spieldberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual.
California: Consulting Psychologists, 1967: 8.

ค่าความตรง (Validity)

1. ความตรงตามโครงสร้าง (Construct validity) สปีลเบอร์เกอร์และคณะ ได้วิเคราะห์แบบวัดความวิตกกังวลแบบสแตท (A-State scale) ตรวจสอบความแม่นยำตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) โดยการนำไปทดสอบกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยพลริดา จำนวน 197 คน เป็นนักศึกษาชาย 109 คน นักศึกษาหญิง 88 คน โดยทดสอบในสภาพการณ์ที่เครียดและไม่เครียด สภาพการณ์ที่เครียด (Stressful condition) ได้แก่ การดูภาพยนตร์ที่เครียด และการสอบ ในสภาพการณ์ที่ไม่เครียด (Nonstressful condition) ได้แก่ ภาวะการณ่ปกติทั่วไป และสภาพการณ์ที่ผ่อนคลาย คือในขณะที่พักผ่อน น้าผลการทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ผลตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดความวิตกกังวลต่อสภาพการณ์ภายใต้สภาพการณ์ที่เครียด และสภาพการณ์ที่ไม่เครียด

สภาพการณ์	นักศึกษาชาย (N=109)			นักศึกษาหญิง (N=88)		
	Mean	S.D.	Alpha	Mean	S.D.	Alpha
สถานภาพการณ์ที่เครียด						
ดูภาพยนตร์ที่เครียด	50.03	12.48	0.94	60.94	11.99	0.93
การสอบ	43.01	11.23	0.92	43.69	11.59	0.93
สภาพการณ์ที่ไม่เครียด						
สภาพการณ์ปกติทั่วไป	36.99	9.57	0.89	37.24	10.27	0.91
ขณะพักผ่อน	32.70	9.02	0.89	29.60	6.91	0.83

ที่มา: Spieldberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual.

California: Consulting Psychologists, 1967: 11.

ตารางที่ 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ในแต่ละข้อกระทงของแบบวัดความวิตกกังวลตามสภาพการณ์ของสปีลเบอร์เกอร์ต่อสภาพการณ์เครียด และไม่เครียด

ข้อ กระทง	นักศึกษาชาย				นักศึกษาหญิง			
	ภาวะ ผ่อนคลาย	ภาวะปกติ	ภาวะสอบ	คุณภาพยนต์ ที่เครียด	ภาวะ ผ่อนคลาย	ภาวะปกติ	ภาวะสอบ	คุณภาพยนต์ ที่เครียด
1	1.54	1.74	2.39	2.85	1.32	1.74	2.35	3.51
2	1.75	1.77	2.44	2.56	1.50	1.81	2.49	3.03
3	1.30	1.57	2.11	2.53	1.14	1.51	2.08	3.16
4	1.36	1.36	1.73	1.99	1.21	1.46	1.96	2.61
5	1.56	1.82	2.44	2.83	1.51	1.76	2.54	3.45
6	1.28	1.33	1.59	2.18	1.17	1.38	1.70	3.18
7	1.73	2.03	1.74	2.16	1.64	2.21	1.67	2.12
8	1.88	2.40	2.54	2.88	1.91	2.52	2.63	3.13
9	1.59	2.04	2.06	2.15	1.39	1.98	2.06	2.81
10	1.80	2.10	2.46	2.77	1.46	1.93	2.45	3.40
11	1.81	1.91	2.53	2.47	1.82	2.05	2.84	2.86
12	1.35	1.53	1.80	2.47	1.20	1.51	1.74	3.05
13	1.2	1.35	1.58	2.21	1.31	1.34	1.58	2.87
14	1.24	1.41	1.43	1.76	1.16	1.46	1.43	2.47
15	1.7	1.81	2.42	2.89	1.50	2.10	2.60	3.56
16	1.97	2.32	2.65	2.84	1.72	2.22	2.62	3.41
17	1.68	1.83	1.75	2.00	1.45	1.95	1.81	2.39
18	1.18	1.18	1.39	1.86	1.13	1.25	1.34	2.50
19	2.70	3.08	3.23	3.49	2.53	2.89	3.22	3.76
20	2.07	2.40	2.74	3.16	1.70	2.17	2.60	3.63
คะแนน รวม	32.70	36.99	43.01	50.03	29.60	37.24	43.69	60.94

ที่มา: Spielberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual.
California: Consulting Psychologists, 1967: 11.

ผู้วิจัยนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนิสิตระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาวิชามนุษย์สัมพันธ์ (417209) จำนวน 30 คน ทดสอบความวิตกกังวลใน 3 สภาพการณ์ คือ สภาพการณ์ก่อนสอบ ทดสอบก่อนเข้าห้องสอบทันที ซึ่งถือว่าเป็นสภาพการณ์ที่เครียด สภาพการณ์ไม่เครียด 2 สภาพการณ์ คือ สภาพการณ์ภายหลังสอบเสร็จทันที และสภาพการณ์ปกติที่ไม่มีการสอบเกิดขึ้น โดยทดสอบภายหลังสอบเสร็จ 1 อาทิตย์ ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ดังนี้

1. ในสภาพการณ์ก่อนสอบ ซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่เครียด นิสิต จะมีค่าคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าสภาพการณ์หลังสอบ
2. ในสภาพการณ์ก่อนสอบ นิสิตจะมีค่าคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่าสภาพการณ์ปกติ
3. ในสภาพการณ์หลังสอบ และสภาพการณ์ปกติ นิสิตจะมีค่าคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยนำค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลมาทดสอบสมมุติฐาน โดยการทดสอบค่าที (t-test) ได้ผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t (t-test) ของคะแนนความวิตกกังวลในนิสิตระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาวิชามนุษย์สัมพันธ์ (417209) ในสภาพการณ์ก่อนสอบ สภาพการณ์หลังสอบ และสภาพการณ์ปกติ

สภาพการณ์	ค่าคะแนน		t-test		
	\bar{X}	S.D.	ก่อนสอบ- หลังสอบ	ก่อนสอบ- ปกติ	หลังสอบ- ปกติ
ก่อนสอบ	62.467	9.126			
หลังสอบ	42.333	12.625	7.57*	14.12*	-.32
ปกติ	43.100	7.165			

t (df. = 29, one tail) = 1.699 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05
*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value \leq 0.05)

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า คะแนนความวิตกกังวลในสภาพการณ์ก่อนสอบสูงกว่าคะแนนความวิตกกังวลภายหลังสอบเสร็จ และสภาพการณ์ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนค่าคะแนนความวิตกกังวลภายหลังสอบและสภาพการณ์ปกติมีค่าคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

2. ความตรงตามสภาพ (Concurrent validity) สปีลเบอร์เกอร์ และคณะ นำแบบวัด A-Trait ตรวจสอบความตรงตามสภาพ โดยนำแบบวัดไปทดสอบในนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวน 206 คน และผู้ป่วยโรคประสาท 66 คน หาค่าสหสัมพันธ์กับแบบวัดความวิตกกังวลของ IPAT Anxiety Scale (Cattell Scheir, 1963), The Taylor (1953) Manifest Anxiety Scale (IMAS) และ The Zuckerman (1960) Affect Adjective Checklist (AACL), General Form ของแบบวัด AACL ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด A-Trait ของสปีลเบอร์เกอร์ กับแบบวัดความวิตกกังวล IPAT TMAS และ AACL

แบบวัดความ วิตกกังวล	นักศึกษาหญิง (N=26)			นักศึกษาชาย (N=80)			ผู้ป่วย (N=66)	
	STAI	IPAT	IMAS	STAI	IPAT	TMAS	STAI	IPAT
IPAT	0.75			0.76			0.77	
TMAS	0.80	0.85		0.79	0.73		0.83	0.84
AACL	0.52	0.57	0.53	0.58	0.51	0.41		

ที่มา : Spieldberger, C.D., Gorsuch, R.L. and Lushene, R.F. STAI Manual. California: Consulting Psychologists, 1967: 10.

สปีลเบอร์เกอร์ (Spieldberger, 1975: 721) สรุปว่า แบบวัด STAI นี้ได้มีผู้
นำไปใช้วัดความวิตกกังวลแบบสเตทและแบบเทรท ในงานวิจัยต่าง ๆ มากกว่า 200 เรื่อง ซึ่ง
จากรายงานการวิจัยพบว่า แบบวัด STAI นี้มีความเที่ยงตรงและความแม่นยำค่อนข้างสูง

แบบวัดความวิตกกังวล STAI ฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์แพทย์หญิง
นิตยา ศษภัคดี ดร.มาลี นิสสัยสุข และ ดร.สายฤดี วรกิจโภคากร ได้มีการตรวจสอบวิเคราะห์
หาความเที่ยงหลายครั้ง ดังนี้

ชมชื่น สมประเสริฐ (2526) วิเคราะห์ความเที่ยงโดยวิธีทดสอบซ้ำ ในนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 64 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ
แบบวัดความวิตกกังวลที่มีต่อสภาพการณ์เท่ากับ 0.87 และของแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะ
ประจำตัวเท่ากับ 0.83

คาราวรรณ ตะปินดา (2528) วิเคราะห์ความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าคงที่ภายใน ใน
นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติงานจิตเวช จำนวน 56 คน โดยการคำนวณค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัด
ความวิตกกังวลตามสภาพการณ์ และของแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวเท่ากับ 0.85

อนงค์ ลีละชัยกุล (2529) วิเคราะห์ความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าคงที่ภายใน ตามวิธี
ของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความวิตกกังวลตามสภาพการณ์เท่ากับ 0.85 และของ
แบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวเท่ากับ 0.83

ศิริกาญจน์ เผือกเทศ (2530) วิเคราะห์ความเที่ยง ด้วยวิธีหาค่าคงที่ภายใน ตามวิธี
ของครอนบาค ในผู้ป่วยผ่าตัดเย็บซ่อมแซมไส้เลื่อน และผ่าตัดเลาะเลือดขอคนในอุ้งอัมพะ จำนวน
40 ราย ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความวิตกกังวลตามสภาพการณ์ และของแบบวัดความวิต
กกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวเท่ากับ 0.83

นิมิตศุรา แว (2531) วิเคราะห์ความเที่ยง ในนักศึกษาพยาบาลและผดุงครรภ์ที่ฝึก
ภาคปฏิบัติ จำนวน 50 คน แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความวิต
กกังวลตามสภาพการณ์เท่ากับ 0.91 และของแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวเท่ากับ
0.86

รัชณี วีระสุขสวัสดิ์ (2535) วิเคราะห์ความเที่ยง ด้วยวิธีหาค่าคงที่ภายใน ตามวิธี
ของครอนบาค ในผู้ป่วยโรคหัวใจที่เข้ารับการรักษานในโรงพยาบาลวชิระ โรงพยาบาลกลาง

และโรงพยาบาลโรคทรวงอก รวมทั้งสิ้น 50 คน ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความวิตกกังวลตามสภาพการณ์เท่ากับ 0.91

ผู้วิจัยทดลองใช้แบบวัดนี้ในผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และโรงพยาบาลสรรพสิทธิ์ประสงค์ รวมทั้งสิ้น 40 คน นำมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าคงที่ภายใน โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความวิตกกังวลตามสภาพการณ์เท่ากับ 0.91

ขั้นตอนในการวิจัย

ระยะก่อนการทดลอง

1. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยกับประธานชมรมเพื่อนวันพุธ ซึ่งเป็นชมรมที่มีสมาชิกเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี ที่ตึก ภปร. โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และคุณภมล เศรษฐ์ เก่งการเรือ นักสังคมสงเคราะห์ที่รับผิดชอบชมรม และโรงพยาบาลสรรพสิทธิ์ประสงค์
2. ผู้วิจัยเข้าร่วมช่วยเหลืองานบางส่วนของเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ เช่น การเข้าช่วยเป็นผู้นำกลุ่มเพื่อนวันพุธ ซึ่งจัดขึ้นทุกวันพุธที่ 3 ของเดือน และเข้าช่วยเหลือพูดคุยให้บริการปรึกษาเป็นรายบุคคลทุกวันอังคาร เป็นเวลาประมาณ 1 ปี นับตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2535 ถึงเดือนมีนาคม 2536 เพื่อสร้างความคุ้นเคยแก่สมาชิก และสังเกตสภาพอารมณ์และจิตใจของผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี
3. ผู้วิจัยประชาสัมพันธ์ให้สมาชิกในชมรมเพื่อนวันพุธรับทราบถึงโครงการ การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยใช้ชื่อโครงการว่า "โครงการกลุ่มบั้นใจ" ใช้ป้ายประกาศติดตามบอร์ดของชมรม และมีแผ่นพับบอกรายละเอียดโครงการ
4. ผู้วิจัยได้อาสาสมัครจำนวน 18 คน ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ นำมาแบ่งกลุ่มโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Random Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน กลุ่มควบคุม 10 คน
5. ผู้วิจัย ให้รายละเอียดแก่กลุ่มทดลอง เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกลุ่มลักษณะการดำเนินกลุ่ม วันเวลา สถานที่ในการเข้ากลุ่ม ประโยชน์ที่สมาชิกพึงได้รับจากกลุ่ม การตั้งเป้าประสงค์ที่จะลดความวิตกกังวลของตนเอง ภายหลังเสร็จสิ้นการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ความรับผิดชอบต่อตนเอง และ เพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ในขณะที่ดำเนินกลุ่ม

6. สำหรับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยนัดหมายวันเวลาในการตอบแบบวัดความวิตกกังวลก่อนการทดลองในวันเดียวกันกลุ่มทดลอง และวันตอบแบบวัดหลังการทดลองในวันถัดจากการเสร็จสิ้นการทดลอง คือวันจันทร์ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2535 ในระหว่างการทดลอง ไม่มีกิจกรรมใด ๆ ให้กับกลุ่มควบคุม ให้กลุ่มควบคุมดำเนินชีวิตตามปกติ

ระยะทดลอง

1. ผู้วิจัยให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มในตามแนวของ โอลเซน ที่โรงแรมโกลเดน บีช รีสอร์ท พัทยา ตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2536 เวลา 19.00 น. จนถึงวันอาทิตย์ที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 เวลา 17.00 น. รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ก่อนเริ่มให้การปรึกษา ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองตอบแบบวัดความวิตกกังวล โดยผู้วิจัยกล่าวนำสมาชิกตระหนักถึงการรับรู้สภาวะการติดเชื้อของตน ใส่ใจความรู้สึกของตนเอง

2. ภายหลังเสร็จสิ้นการทำแบบวัด ผู้วิจัยเห็นว่าสมาชิกพร้อมแล้ว จึงเริ่มดำเนินการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของ โอลเซน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความวิตกกังวลของผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี มีแนวทางในการดำเนินกลุ่มดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนแนะนำตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยแนะนำตนเองให้สมาชิกรู้จักมากขึ้น ชี้แจงวัตถุประสงค์ของกลุ่ม ระยะเวลา วิธีปฏิบัติตนในกลุ่ม กล่าวกระตุ้นให้สมาชิกใช้เวลาที่ได้อยู่ร่วมกันในกลุ่มครั้งนี้ให้เกิดประโยชน์ บรรลุถึงวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด รวมทั้งกล่าวชี้แจงจรรยาบรรณของผู้นำกลุ่มด้วย

2.2 ผู้วิจัยในฐานะผู้นำกลุ่ม เริ่มดำเนินการโดยให้สมาชิกได้บอกเล่าประสบการณ์ของตนเกี่ยวกับความไม่สบายใจความวิตกกังวล โดยอาศัยกระบวนการ และทักษะการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม สังเกตกระแสการเคลื่อนไหวของกลุ่ม และดำเนินกลุ่มไปตามขั้นตอน เน้นที่สัมพันธภาพเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา เมื่อสิ้นสุดการทำกลุ่มทุกครั้ง ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกสรุป ทบทวนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองในกลุ่ม ในการทำกลุ่มครั้งต่อไป ผู้นำกลุ่มจะเข้าสู่บรรยากาศของกลุ่ม โดยการทบทวนสิ่งที่สมาชิกพูดในครั้งก่อน

เมื่อสิ้นสุดการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกตอบแบบวัดความวิตกกังวลของสปีลเบอร์เกอร์

2.3 ตลอดระยะเวลาในการดำเนินกลุ่มทุกครั้ง ผู้นำกลุ่มสังเกตพฤติกรรมและบรรยากาศภายในกลุ่ม พร้อมทั้งบันทึกสิ่งที่สังเกตได้แต่ละครั้ง ประกอบการอัดเทปบันทึกเสียง โดยที่ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากสมาชิก ชี้แจงการรักษาความลับ โดยการใช้อักษรสมมติ และการทำลายเทปบันทึกเสียง (พฤติกรรม บรรยากาศกลุ่มที่สังเกตได้ มีรายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

โปรแกรมการดำเนินการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของ โอลเซน

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	<p>ก่อนการดำเนินการกลุ่ม</p> <p>พัฒนาการสร้างสัมพันธภาพ</p>	<p>- ชี้แจงขอบเขตความช่วยเหลือที่สมาชิกพึงจะได้รับจากการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม</p>	<p>- พุดคุยเป็นรายบุคคลตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกับผู้รับบริการ</p> <p>เนื้อหาที่พุดคุยเกี่ยวกับกระบวนการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และประโยชน์ที่พึงจะได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม</p>
2	<p>เริ่มต้นการศึกษารั้งแรก</p> <p>เป็นรายบุคคล ภายหลังจากผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื่อ เอช ไอ วี</p> <p>สมัครใจเข้าร่วมกลุ่ม</p>	<p>- เพื่อเตรียมพร้อมสมาชิกให้รับทราบถึงรายละเอียดของกระบวนการในกลุ่ม</p> <p>- เตรียมให้ผู้รับบริการศึกษาระหนักและยอมรับถึงความรับผิดชอบต้อปัญหาของตนเอง และของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม</p> <p>- ช่วยผู้รับบริการศึกษาค้นหาเป้าประสงค์เฉพาะของตน</p>	<p>- ผู้วิจัยอธิบายบทบาทของผู้นำกลุ่มบทบาทของสมาชิก ความคาดหวังที่สมาชิกพึงจะได้รับจากกลุ่ม การปฏิบัติตัวในกลุ่ม พร้อมทั้งสังเกตและประเมินความชัดเจนของการรับรู้ของผู้รับบริการ</p> <p>- สัมภาษณ์ พุดคุย กับผู้รับบริการ</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	<p>ระยะดำเนินการกลุ่ม ขั้นเริ่มต้นกลุ่ม</p> <p>- สร้างสัมพันธ์ภาพ</p> <p>- เป้าหมายของการทำ กลุ่ม</p>	<p>- ให้สมาชิกมีความคุ้นเคยกัน และมีการปฏิสัมพันธ์ต่อกัน</p> <p>- สร้างความรู้สึกปลอดภัย ไว้วางใจและ เชื่อถือในกลุ่ม สมาชิก</p> <p>- เพื่อลดการใช้กลไกการ ป้องกันทางจิต จากการที่ไม่ ไว้วางใจกลุ่ม</p> <p>- เพื่อตกลง ทำความเข้าใจ ถึง ความคาดหวัง ของตนเอง และกลุ่มให้เป็นไปในทิศทาง เดียวกัน</p>	<p>1. ผู้นำกลุ่มเอื้ออำนวยให้ สมาชิกแนะนำตัวเองสั้น ๆ จากนั้นผู้นำกลุ่มกล่าวแนะนำ ตนเองกับสมาชิก</p> <p>2. เปิดโอกาสให้สมาชิก ซักถาม พูดคุยกันเกี่ยวกับ เรื่องราวที่เพื่อนสมาชิกได้ บอกเล่าเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>3. ผู้นำกลุ่มเอื้อให้สมาชิก กลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันมากขึ้น ด้วยการร่วมรับฟัง ให้การ ยอมรับความคิด ความรู้สึก และการแสดงออกของสมาชิก เพื่อให้เกิดบรรยากาศของ การยอมรับ ความเข้าใจ ความอบอุ่น และความไว วางใจกันภายในกลุ่ม</p> <p>1. ผู้นำกลุ่ม กล่าวอภิปราย ถึงขั้นตอน วัตถุประสงค์ และความคาดหวังที่ตนและ กลุ่มจะได้รับอีกครั้ง หลัง จากที่ได้ เคยกล่าวในช่วง ก่อนการดำเนินการกลุ่มไปแล้ว</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<p>2. ผู้นำกลุ่มสรุปและทบทวนถึงการพูดคุยในกลุ่มที่เกิดขึ้นทั้งหมด นัดหมายเวลาในการทากลุ่มครั้งต่อไป</p>
2	<p>- สืบหาปัญหาความวิตกกังวลยอมรับ และแก้ไขปัญหา</p>	<p>- เพื่อให้สมาชิกได้ตระหนักถึงสิ่งที่ตนเองกังวล ภายหลังจากรับรู้ภาวะการคิดเชื่อ เอช ไอ วี ของตน</p> <p>- เพื่ออำนวยความสะดวกในการสำรวจและเปิดเผยความกังวลของตน</p> <p>- สมาชิกยอมรับปัญหา และหาแนวทางการแก้ไขปัญหา ซึ่งจะให้ความวิตกกังวลในเรื่องนั้นลดลง</p>	<p>1. ผู้นำกลุ่มเชิญชวนให้สมาชิกบอกเล่าถึงประสบการณ์ของตนเกี่ยวกับความไม่สบายใจ ความวิตกกังวล โดยผู้นำกลุ่มใช้ทักษะทางจิตวิทยาด้านการสื่อสาร (Communication) เช่น การทวนซ้ำ (Restatement) การสะท้อนความรู้สึก (Reflection) การทำความเข้าใจ (Clarification) การสรุป (Summarization) เชิญชวนให้สมาชิกอื่นเข้ามามีส่วนร่วมในสิ่งที่สมาชิกเล่าถึง ผู้นำกลุ่มใช้ทักษะการเชื่อมโยง (linking) ให้มีการสนทนากันระหว่างสมาชิก ช่วยเหลือให้สมาชิกได้สำรวจ เข้าใจตนเอง</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<p>ช่วยเหลือกันค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหา และยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้น</p> <p>2. ผู้นำกลุ่มใช้ทักษะด้านปฏิสัมพันธ์ (Interaction skills) เช่น ทักษะการดำเนินการ (Moderating) การเผชิญหน้า (Confronting) การร่วมเปิดเผยตนเอง (Personal sharing) การเป็นแบบอย่าง (Modeling) ร่วมกับทักษะในการตอบสนอง (Interaction skill) และทักษะในการสื่อสาร (Communication skill)</p> <p>3. เมื่อสมาชิกกลุ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และช่วยกันแก้ไข้ปัญหา เพื่อลดความวิตกกังวล เรียบร้อยแล้ว ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปสิ่งที่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เน้นการนำการแก้ไข้ปัญหาที่ได้รับจากกลุ่มไปใช้ในชีวิตประจำวัน</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และนัดหมายเวลาการทำ กลุ่มในครั้งต่อไป
3-6	- สํารวจปัญหาความวิตกกังวลยอมรับ และทำแนวทางแก้ไขปัญหาเพื่อลดความวิตกกังวล	- เช่นเดียวกับครั้งที่ 2	<p>1. ผู้นำกลุ่มกล่าวทบทวนถึงสิ่งที่ได้พูดคุยกันในเรื่องที่แล้ว</p> <p>2. ผู้นำกลุ่มเชิญชวนให้สมาชิกเปิดเผยเรื่องราวความกังวลของตน โดยใช้ทักษะต่าง ๆ ร่วมกับการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิก การเอื้ออำนวยให้สมาชิกยอมรับ ผิดชอบ และแก้ไขปัญหารีเรียนรู้การเป็นผู้ช่วยเหลือที่ดีภายในกลุ่ม และให้สมาชิกเรียนรู้ที่จะสื่อสารโดยตรงกับเพื่อนสมาชิกด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feed back)</p> <p>3. ภายหลังจากที่สมาชิกแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแก้ไขปัญห ความกังวลของตนเอง เรียบร้อยแล้ว ผู้นำกลุ่มสรุป และทบทวน</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
6	<p>ชั้นปึกกลุ่ม</p> <p>- ยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม</p>	<p>- เพื่อให้สมาชิกเรียนรู้การสิ้นสุดของความสัมพันธ์ การแยกจากกัน การสร้างสายสัมพันธ์ใหม่</p> <p>- เพื่อเพิ่มความใส่ใจต่อการแก้ปัญหาในกลุ่มไปใช้ในชีวิตจริงให้ชัดเจนมากขึ้น</p> <p>- ประเมินคุณค่าของการเข้ากลุ่ม</p>	<p>สิ่งที่เกิดขึ้นทุกครั้งก่อนการยุติกลุ่ม และนัดหมายเวลาในการทบทวนครั้งต่อไป</p> <p>- ภายหลังจากที่สมาชิกแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และแก้ไขปัญหาที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลได้เรียบร้อยแล้ว ผู้นำกลุ่มให้เวลาในช่วงท้ายของการทบทวนครั้งล่าสุดประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง ให้สมาชิกได้สรุป และทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองในกลุ่ม และสิ่งที่จะต้องนำไปกระทำต่อเพื่อแก้ไขปัญหาในชีวิตจริง เน้นความรับผิดชอบของแต่ละคนที่จะก้าวไปข้างหน้าด้วยตัวของตัวเอง</p> <p>- ให้โอกาสสมาชิกได้นั่งต่อหน้าเพื่อน สมาชิกกลุ่มแต่ละคนผลัดเวียนกัน เพื่อที่จะรับฟังความรู้สึกจากเพื่อนใน 2 ความรู้สึกคือ</p>

ครั้งที่	หลักการ/หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<p>1. สิ่งที่ได้รับบริการปรึกษา รู้สึกชื่นชมในตัวเพื่อนสมาชิก แต่ละคนที่พบในกลุ่ม</p> <p>2. ประโยคที่แสดงการ ให้กำลังใจแก่เพื่อนสมาชิก ใน การที่จะหาการแก้ปัญหาที่เกิด ขึ้นในกลุ่มไปใช้ในชีวิตจริง และให้กำลังใจแก่กันในการ ดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุป กล่าวอาลา และปิดกลุ่ม - ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกตอบ แบบวัดความวิตกกังวล และ แบบประเมินผลการ เข้ากลุ่ม ของสมาชิก

ศูนย์วิทยุโทรพยาาร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจหาให้คะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลของสปีลเบอร์เกอร์ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล ดังนี้

1. คัดค่าคะแนนความวิตกกังวลรายข้อทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วคิดรวมคะแนนจากข้อคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ เข้าด้วยกัน เป็นคะแนนความวิตกกังวลรวมทั้งฉบับ ของผู้ตอบแต่ละคน

2. นำคะแนนของผู้ตอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

สำหรับกลุ่มควบคุมนั้น เมื่อถึงเวลาทำแบบสอบ ปรากฏว่ากลุ่มควบคุมไม่ได้มาทำแบบสอบตามที่นัดหมาย ผู้วิจัยได้พยายามติดต่อกลับไปยังสมาชิกกลุ่มควบคุมหลายครั้ง ภายในเวลา 4 สัปดาห์ มีสมาชิกกลุ่มควบคุมติดต่อกลับมาเพื่อตอบแบบวัดเพียง 3 คน ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเก็บคะแนนจากกลุ่มควบคุมเทียม โดยใช่วิธีการที่แคมป์เบลและสแตนเลย์ (Campbell D., T. and Stanley J., C., 1970: 47-50) ได้เสนอไว้คือ The Nonequivalent Control Group Design ซึ่งเป็นลักษณะ เป็นกลุ่มควบคุมที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อตรวจสอบ (check) เปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองแทนกลุ่มควบคุมที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายในครั้งแรก โดยที่กลุ่มควบคุมที่สร้างขึ้นใหม่นั้นเป็นกลุ่มที่มีลักษณะหรือคุณสมบัติเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง (homogeneous)

ผู้วิจัยเลือกผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี ที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้กับกลุ่มตัวอย่างเดิม คือ เป็นผู้ที่แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี มีอายุระหว่าง 15-50 ปี จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาขึ้นไป สามารถอ่านออกเขียนได้ และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยเลือกผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี ที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ได้จำนวน 8 คน ในจำนวน 8 คนนี้ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเพศหญิง 1 คน เพศชาย 7 คน มีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 40 ปี มีการศึกษาสูงสุดระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 4 คน ระดับปริญญาตรี 1 คน ระดับประถมศึกษา 3 คน ในด้านอาชีพมีผู้รับราชการ 1 คน อาชีพรับจ้าง (พนักงานบริษัท) 4 คน ประกอบกิจการส่วนตัว 1 คน และว่างงาน 2 คน ผู้วิจัย

ให้กลุ่มควบคุมเทียบตอบแบบวัดความวิตกกังวลเพียงครั้งเดียว นำคะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มควบคุมเทียบแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการเข้ากลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา โดยวิธีทดสอบค่าที่ สำหรับสองกลุ่มที่เกี่ยวข้องกัน (Two dependent Samples test)
2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลระหว่างกลุ่ม ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเทียบ ภายหลังจากให้การศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยใช้วิธีทดสอบค่าที่ สำหรับสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Two independent Samples test)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย